

Квади), които зели да стѣсняватъ сѣверни ти римски прѣдѣли; въ врѣме то на тая война Маркъ Аврелий умрѣлъ на Дунавъ въ Римско то заселиште *Виндобона* или сегашна Вѣна. Тамъ на брѣгове ти на Дунавъ, посрѣдъ военни ти мъчнотии и опасности, той написалъ много добри правила отъ Стоическа Философия, подъ заглавие: »Камъ самага себе си.« Нъ и тоя царь билъ гонитель на християне ти.

Господарованіе войнишко. Съ смъртъ та на Марка Аврелия (180 г.) свършилъ се и честитий периодъ на Римско то царство. Тогава зели да господароватъ прости войници; преториянци ти завладѣли съвсѣмъ прѣстолъ ть и го продавали на оногова, който давалъ повече пари; а послѣ кога не имъ угождавалъ начасъ ть го сваяли. Рѣдкъ царь умиралъ отъ своя смъртъ. Само суровий *Септимий Северъ* (193—218 г.) знаилъ да укроти за малко врѣме тая буйна войска и да тури редъ въ държавата. Той между други ти работи утвърдилъ римско то владичество въ южна та половина на островъ Британія, и въ само то тѣсно мѣсто на тоя островъ направилъ каменна стѣна за отбрана отъ налитаніе то на шотландски ти планинци, Пикти и Скоти. Синъ му *Каракала* билъ страшенъ мъчитель; той е прочуть въ царованіе то си съ това, че на всички ти свободни жители въ царштина та далъ правдини като на римски ти граждане (казоватъ, ужъ да събира повече даване). Наслѣдникъ ть му *Гелиогабалъ* е прочуть само по това, че надминалъ всички ти римски мъчители съ пороци ти си и съ расишичество то си.

Гелиогабаловий браточедъ *Александръ Северъ* (222—235 г.) билъ много просвѣштень и пѣргавъ царь. На негово врѣме въ Азия се показали нови врагове на Римляне ти. Перси ти подъ главатарство то на Артаксеркса отхвърлили владичество то на Партяне ти и намѣсто Партянско